GROETEN UIT OISTERWIJK

Nieuwsbrief van GUO augustus 2018

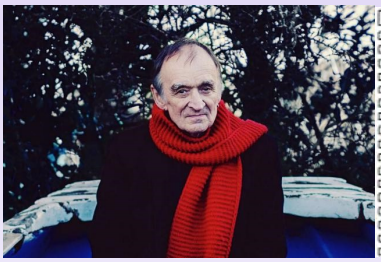

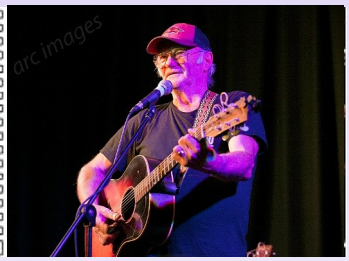

GUO-concertserie 2018/2019

Folklegende Marin Carthy opent op zondag 16 september het nieuwe concertseizoen van GUO. Hij geeft slechts twee concerten in Nederland, dus serveer nog deze maand uw kaartjes voor dit unieke concert samen met zijn dochter Eliza.

***16 sep: Martin & Eliza Carthy (UK)**

***18 nov: Andy Irvine (Eire)**

***09 dec: Tamala (Senegal/ België/NL)**

***13 jan: Matthews Southern Comfort (UK/NL)**

***10 feb: Jan Akkerman (NL)**

***24 mrt: Martin Simpson (UK)**

***14 apr: The Henry Girls (Eire)**

GUO-tickets à 20 euro digitaal te reserveren op https://www.veiligreserveren.nl/ticketshop/?org=GUO582396 (= tevens link op homepage GUO-website) of, voor zover nog voorradig, tegen cash betaling op concertdag zelf tussen 14.00 en 15.00u aan zaalkassa (geen pin!) GUO-tickets zijn inclusief toeslagen.

Parkeren bij Boschoord is gratis

Folklegende Martin Carthy opent op 16 september nieuw concertseizoen GUO

Martin Carthy is bekend van Steeleye Span, samen met Fairport Convention uitvinders van de Britse folkrock, en van *'Scarborough Fair'*, een traditional die Simon & Garfunkel tot wereldhit zongen. Martin treedt nog zelden buiten eigen land op, maar met dochter Eliza waagt hij de oversteek nadat zij ook vorige GUO-concertserie opende.

Na zijn debuut bijna zestig jaar geleden ontwikkelde Martin Carthy zich tot toonaangevend muzikant in de Britse folkscene. Zijn levenslange vernieuwingsdrang leverde vijftig albums op waarvan tien als solo-artiest. Tegen de tachtig loopt hij en generaties singer-songwriters zijn schatplichtig aan hem, onder wie Bob Dylan, Simon & Garfunkel en Richard Thompson. Kenmerkende wapenfeiten: warme stem, percussief én melodieus gitaarspel in unieke toonzettingen, pionierswerk om folk en rock te combineren tot folkrock.

'Scarborough Fair', deze traditional verwijst naar de jaarlijkse kermis in het gelijknamige stadje in Yorkshire. Nadat hij eerst Hatfield en later het Londense Hampstead achter zich liet,

verzeilde Martin Carthy al jong in Yorkshire. Daar pikte hij begin jaren zestig 'Scarborough Fair' op, een traditional die teruggrijpt naar een middeleeuws lied uit Schotland. Hij liet er een arrangement op los en plaatste dat op zijn debuutalbum. Paul Simon kopieerde het met Art Garfunkel tot wereldhit, terwijl Bob Dylan het integreerde in zowel 'Don't Think Twice, It's All Right' als 'Boots of Spanish Leather'. Na jarenlang het nummer geclaimd te hebben, gaf Paul Simon in 2000 alsnog de credits aan Martin Carthy en zongen ze het samen tijdens een concert in Londen.
Behalve als arrangeur en vertolker van zulke traditionals, groeide Martin Carthy evenzeer uit tot pionier die folk en rock versmolt tot folkrock. Hij drukte zijn stempel op Steeleye Span, Albion (Country) Band, Brass Monkey, Blue Murder, Rogue's Gallery en Waterson:Carthy. Daarin vormden klasbakken van twee families, onder wie zijn vrouw Norma Waterson, een superformatie met onder andere het alom geprezen 'Gift' uit 2010 als resultaat. Ook vormde hij de helft van twee koningskoppels: met accordeonist John Kirkpatrick uit Steeleye Span en met wijlen fiddlewizard Dave Swarbrick uit Fairport Convention.

Als dochter van Martin Carthy en Norma Waterson, groeide Eliza Carthy op in de schoot van de traditionele Engelse muziek. Van huis uit leerde ze hoe folkartiesten traditionele muziek verrijken door blijvend te exploreren en dwarsverbanden te leggen. Met deze attitude ontwikkelde ze zich tot een dynamische, avontuurlijke folkartiest met nadruk op vocalen en fiddle.

Toch ook al weer een kwart eeuw leeft ze van en voor haar muziek. Sinds haar veertiende treedt ze op, eerst met familiebands Waterson:Carthy, Blue Murder en The Gift Band, later in gelegenheidscombi's en als frontvrouw van haar eigen formatie. Eenmaal gesetteld in Edinburgh scheerde ze de toppen van de eigentijdse folkscene. Wereldwijd verscheen ze op radio en tv, op festivals, tot in de Royal Albert Hall, pakweg het Carré van Londen. Ze maakte albums, was producer voor anderen en werkte samen met almaar grotere grootheden.

Ze werkte mee aan de 'Mermaid Avenue'-albums met werk van Woody Guthrie waarvoor Wilco een Grammy ontving. Met Elvis Costello, Beck, Van Dyke Parks en anderen nam ze deel aan de 'Hal Wilner's' concerten in Londen en LA. En met Bryan Ferry, Sting, de Wainwright/McGarrigle-familie, Richard en Teddy Thompson en de acteurs Tim Robbins en Johnny Depp aan het 'Rogue's Gallery' project.

Er volgden kruisbestuivingen in musicals en in wereldmuziekproject 'The Imagined Village' met The Bays, Transglobal Underground en Afro Celt Sound System. Er waren samenwerkingen met Ed Harcourt, Patrick Wolf, Paul Weller, Jools Holland, jazzlegende Bill Frisell, Richard Hawley, Peggy Seeger, Salsa Celtica, de Finse Lord of the Rings componisten Vartinna, Joan Baez, Cerys Matthews, de danspioniers Red Snapper, Nick Cave, Patti Smith en vele anderen.

Eliza Carthy is ambassadrice van Resonance FM Radio, The Vagina Monologues en de folkfestivals Cheltenham en Whitby. Met de educatieve organisatie Folkworks zit ze in het Folk Advisory Committee bij Sage Gateshead en ze is vicepresident van The English Folk Dance and Song Society. Ze is gelauwerd met de Mercury Music Prize, meerdere BBC Radio 2 Folk Awards, BBC Radio 3 World Music Awards, MOJO Magazine Awards, Q Awards, Ivor Novello Awards en MBE Awards. Voor BBC Radio 2 presenteerde ze een vierluik over de Engelse folkmuziek. ITV, Channel 5 en BBC 4 wijdden de tv-docu's 'Heaven and Earth', 'My Music' en 'Folk Brittannia' aan haar.

Vorig jaar opende ze GUO-serie 2017/2018 met een cd-presentatieconcert samen met de Amerikaanse singer-songwriter Tim Eriksen. Ditmaal opent ze GUO-serie 2018/2019 met haar vader Martin Carthy met wie ze sinds 2014 sporadisch een duo vormt. In de Royal Albert Hall in Londen brachten ze de traditional 'Died For Love'. Daarmee vierden ze de 'BBC Radio 2 Lifetime Achievemenst Award' die Martin Carthy ontving. Samen brachten ze 'The Moral of the Eelephant' uit, naar het negentiende eeuwse 'The Elephant' van dichter John Godfrey Saxe die zich liet inspireren door een Indische parabel. De titeltrack is één van de elf traditionals van dit album waarop ouder-kind conversaties als rode draad door meerdere songs lopen.

Nog maar zelden verschijnt de oude meester op een podium buiten de UK. Zijn komst naar Nederland met dochter Eliza, voor slechts twee concerten waarvan eentje bij GUO, is dan ook uitzonderlijk.

Luisteren±

https://www.youtube.com/watch?v=32uuHKD6HCg

Eliza Carthy, naast vader Martin, met haar onderscheiding Member of the Order of the British Empire (MBE) uitgereikt door Prins Charles. December 10, 2015 in..

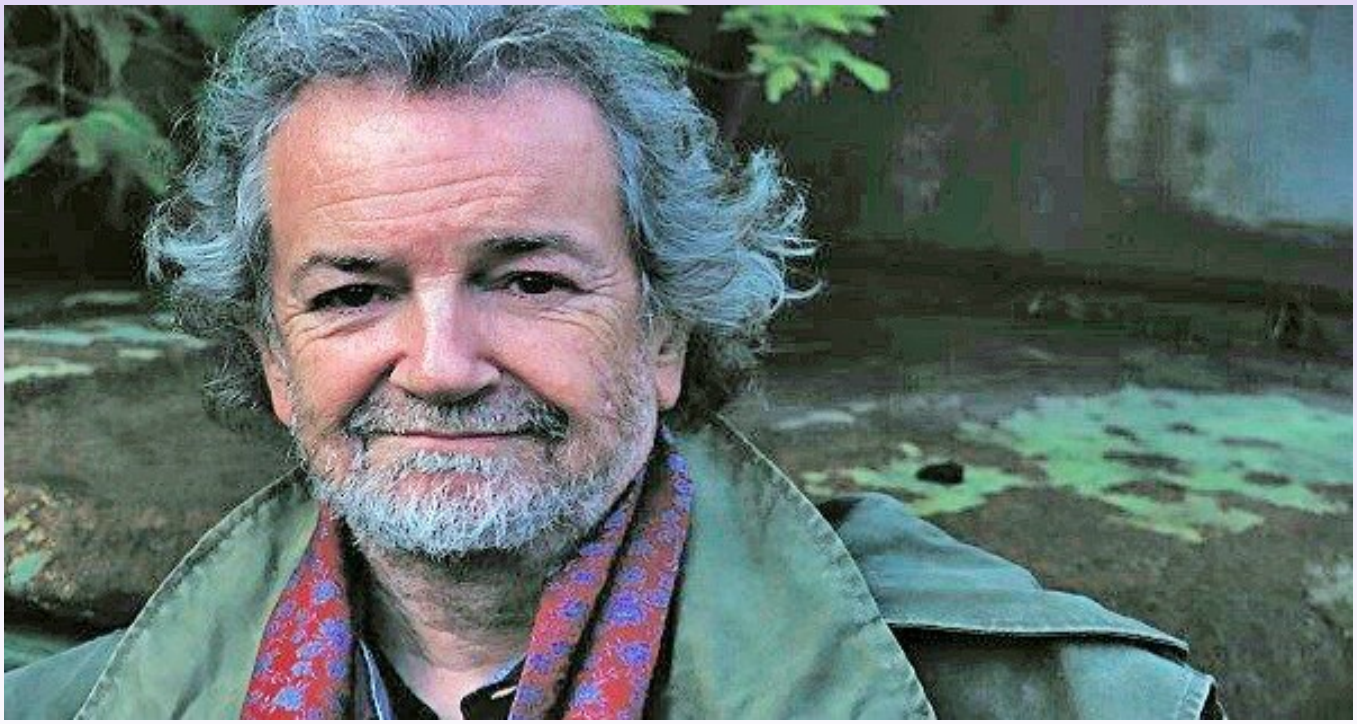

Zondagmiddag 18 nov. 2018:

Andy Irvine (Eire)

Al meer dan een halve eeuw onderweg maakt van de Ierse singer-songwriter Andy Irvine een iconische traditie in zichzelve. Mid sixties begonnen in **Sweeney's Men** overvalt hem het succes van supergroep **Planxty** in de seventies, afgewisseld met een vluchtige flirt met **De Dannan**. Vanaf de eighties trekt hij door met de pan-Europese crossover in **Mozaïk** en met een verzameling Ierse coryfeeën in **Patrick Street.** Tussen de bedrijven door zwermt hij uit als vrijbuitend troubadour.

Van de Britse eilanden naar de VS en Canada, met doorsteek over het Europese continent, op naar Japan en via Australië en Nieuw-Zeeland weer terug langs af. Van de kleinste clubs tot de meest vooraanstaande festivals, inclusief radio- en tv-stations en dat al meer dan een halve eeuw in de herhaling. Met als creatieve handelsmerken zijn onmiskenbaar prettig onvaste, karakteristieke en emotioneel geladen vocalen uit duizenden en zijn onnavolgbaar inventieve, energieke en delicate interpretaties op bouzouki, mandoline, mandola en mondharmonica.

In zijn eentje als de Ierse equivalent van Jack Kerouac, of met duopassagier voor wie hem bijbeent, on the road én instrumentaal. Zoals Planxty-evenknie Paul Brady, Schots instituut Dick Gaughan, Gerry O'Beirne of Nederlander Rens van der Zalm (Fungus, Wolverlei, Overstekend Wild, Youp van 't Hek, Frank Boeijen). Een uitpuilende koffer met zich meezeulend van waaruit hij een onuitputtelijk traditioneel en eigentijds Iers repertoire opdiept.

Nu en dan stapt hij onvoorspelbaar uit, bijvoorbeeld naar een opgesnoven Balkandansdeun als sixties-stuiptrekking uit zijn rondzwervend straatmuzikantenbestaan door Bulgarije en Roemenië. Of naar geëngageerde klassiekers als 'Fascists bound to loose' van Woody Guthrie, inspirerend voorloper en gangmaker van de Amerikaanse sixtiesfolk. Maar steevast rijk aan en geniaal in vocale emotie, instrumentale versiersels en ritmische variatie.

Andy is ook een intrigerende draailierspeler, al laat hij dit precaire bourdoninstrument voor zijn wereldtournees helaas liever thuis. En, voor wie er oog en oor naar heeft, niet zelden prepareert hij zijn gitaar alsof het een bouzouki betreft. Het tekent het engagement in de man ook buiten het podium dat hij, naar eigen zeggen, weigert zich door de lucht te verplaatsen met Ryan Air, niet alleen omdat de Ierse prijsvechter onzorgvuldig met zijn instrumentenbagage zou smijten, maar ook omdat ze tegen afspraken met vakbonden in verworven arbeidsrechten van haar eigen personeel schaamteloos met voeten zou treden.

Met gelegenheidsformatie **LAPD** hield hij het muzikaal erfgoed van Panxty nog even levend. Met friends through music vierde hij in 2012 zijn zeventigste verjaardag met twee uitverkochte concerten in Vicar Street die werden vereeuwigd op cd en dvd. Met acht uitverkochte concerten in eigen land vierde hij in 2017 de veertigste verjaardag van het legendarische duo-album met Paul Brady.

De inmiddels 76-jarige Andy Irvine boogt met zijn meer dan vijftig muzikantentropenjaren op een onlosmakelijke resem aandelen in de opperste Ierse en Pan-Europese dreamteams. In plaats van op zijn lauweren te rusten bracht hij afgelopen jaar een cd uit met Usher's Island, zijn nieuwe band met Johnny Doyle op gitaar en Mike McGoldrick op uillean pipes en dwarsfluit. Met ragfijne rode draad weeft hij vakkundig en toegewijd voort aan zijn Ierse storytelling songs. Nog altijd toert hij als solist of met muziekvrienden door Ierland, UK, Scandinavië, Oost-Europa, Japan, Down Under, Latijns Amerika en, zoals nu, het Europese continent. Daarbij is zijn concert bij GUO het enige in Nederland.

Beluisteren

https://www.youtube.com/watch?v=7jtl3noNFmA

Zondagmiddag 9 dec. 2018:

Tamala (België)

Tamala betekent 'Reizigers' en dat is precies wat de Vlaamse maestro Wouter Vandenabeele en de Senegalese griots Bao Sissoko en Mola Sylla zijn: drie nieuwsgierige pendelaars die zich met authentieke instrumenten en vocalen virtuoos bewegen tussen Noord en Zuid, traditie en vernieuwing, kracht en finesse, droom en daad. Een vers trio gelouterde topmuzikanten hors categorie dat met open geest het onbekende frank en vrij tegemoet treedt en elkaars talenten erkent en versterkt. Hun avontuurlijke expedities balanceren als vanzelfsprekend tussen verbinding, vernieuwing en verwondering, resulterend in intense muziek uit het hart.

Behalve muzikale alchemie zonder grenzen delen hun ontmoetingen universele menselijke waarden: als 'Les Ambassadeurs de Ceppe' ondersteunt het trio, en via hen ons GUO-podium, een onderwijsproject in Senegal. 'VPRO's Vrije Geluiden' registreerde het trio Vrije Geluiden en de internationale vakpers liet zich lovend uit over de gelijknamige debuut-cd die Tamala in 2017 lanceerde.

Tekenend is de recensie van Dani Heyvaert in 'Rootstime': "Ik heb deze cd elfendertig keer beluisterd en ik kan niet anders dan tot de conclusie komen dat we hier met een regelrechte parel te maken hebben. Ik maakte al geregeld mee dat een plaat waar ik nogal wild van was na een paar maanden haar tijd gehad bleek te hebben. Deze mooi niet dus en daar kan ik alleen maar erg blij om zijn (…)

(…) We hebben hier te maken met drie meesters in hun vak die elkaar vinden en tot ongekende hoogten tillen. Deze muzikanten zijn kennelijk wars van enige commerciële ingesteldheid en hebben alle drie een verhaal te vertellen. Daarmee kom je tot dit soort integere, sublieme plaat (…)

(…) Dat belangrijke thema's als de natuur waar we al te laks mee omgaan ('Salubrité') en de band tussen moeder en kind ('Kure Ndey') daarbij aan bod komen, wekt niet de minste verbazing: dat zijn alles overstijgende zaken die door muzikanten van dit gehalte makkelijk vorm gegeven kunnen worden in liederen waarin teksten en muziek elkaar vlekkeloos treffen. Als je te maken hebt met twee Senegalezen van griot-komaf, dan tellen ook de voorvaderlijke verhalen mee en dat wordt hier geïllustreerd in 'Nder' of 'Zanzibar' (…)

(…) Samengeteld: indrukwekkend muzikaal vakmanschap, gekoppeld aan open geesten en respect voor Mens en Natuur. Een slotsom die aangeeft dat onze wereld nog niet helemaal verloren is."

Wouter Vandenabeele is voor de trouwe bezoekers van onze concerten geen onbekende. Gun hem een podium en hij omringt zich met het crème de la crème uit de jazz-, wereld-, chanson- en klassieke muziek. Na enkele GUO-concerten met folkband Ambrozijn, bracht hij eind 2012 op GUO's themaavond 'Vlaanderen Boven' met een select elftal een frivole folkcocktail op smaak: solistische improvisaties, ontaardend in een tutti finale. Eind 2014 presenteerde hij bij GUO de zevende cd van zijn wereldbigband Olla Vogala. In 2015/2016 begeleidde hij met muziekvrienden GUO-balfolkavonden, terwijl hij in 2016 de slotdag van GUO-festival Paasfolk opende met zijn Gentse Folk Viool Project Plus (GFVP+).

Wouter Vandenabeele drukte zijn stempel op tientallen cd's en maakte naam als violist, componist, arrangeur, artistiek leider, dirigent en docent. Voor de Olympische Spelen in 2004 in Athene leidde hij het Hadzidakis-project met onder andere de zangers van Madredeus. Hij speelde op Europese festivals waaronder Womex, in het National Theatre in Londen en met internationale coryfeeën uit de wereldmuziek. Hij trok met lokale muzikanten onder wie griot/peulviolist Issa Sow door Afrika, dompelde zich onder in soloprojecten ('Chansons sans Paroles') om met Turkse duduk-speler Ertan Tekin op te duiken in oriëntaalse dwarsverbanden ('Chansons pour la Fin d'un Jour') en met Marc Hauman in een herdenkingsproject rond WOI.

Bao Sissoko en Mola Sylla zijn telgen uit families van griots in Senegal. Bao Sissoko is een autoriteit op de kora, Afrikaanse harp, die hij evengoed fijn en breekbaar als ruw en energiek bespeelt. Hij werkte samen met Malick Pathe Sow, Baaba Maal, Abou Thiam, Mamy Kanoute, Zap Mama, Vaya Con Dios en Sioen toen hij Wouter Vandenabeele ontmoette in project 'La Musique d'Issa Sow'. Als duo klikken ze wonderbaarlijk in een instrumentale opbouw van spanning in tradities en improvisaties tussen Noord en Zuid.

Die dialoog stuwt Molla Sylla met zijn krachtige en diepe vocale timbres tot duizelingwekkend niveau. Residerend in Amsterdam werkt de zanger/multi-instrumentalist (waaronder xalam) graag samen in cross-overs waaronder een jazzproject met Ernst Reijseger en Herman Fraanje. Hij is oprichter van het eclectische orkest Senemali en van VeDaki die Senegalese, Russische en Indiase muziek samenbrengt.

Beluisteren`

https://www.youtube.com/watch?v=0PN_TQWVMaQ

Zondagmiddag 13 januari 2019.:

Matthews Southern Comfort (Eng/ NL)

In de lange loopbaan van Iain Matthews tekent zich een rusteloze zoektocht af naar urgente diepgang en zeggingskracht. Zo stond deze Engelse singer-songwriter in 1967 aan de wieg van Fairport Convention. Van meet af bleek de Britse formatie een legendarisch broeinest van talentvolle pioniers. Die waagden het om de tot dan akoestische traditionele Engelse muziek te verknopen en op te schudden met dampende rock. Samen met Steeleye Span werd Fairport Convention founding father van een nieuw genre: Britse folkrock.

Hoewel de mix aansloeg, raakte Iain Matthews na twee jaar en drie albums eind jaren zestig in de ban van Amerikaanse singer-songwriters van het opkomende americana-genre. Hij verliet de gouden folkrock-formule van Fairport Convention met coryfeeën als gitaarvirtuoos Richard Thompson, cultzangeres Sandy Denny en super-fiddler Dave Swarbrick. De Brit ambieerde op eigen benen te staan als songsmid, riskeerde voor zijn 'American Dream' de oversteek naar USA en sprong er als een 'Mister Nobody' in het ongewisse diepe.

Hij streek neer in Los Angeles, voor enkele maanden, dacht hij. Hij produceerde songs die hem ten voeten uit als Brit in Amerika typeerden: ze hielden het midden tussen beide culturen, een Brits-Amerikaanse melting pot. Zijn innovatieve moed zag hij beloond: het wer-

den achtentwintig Amerikaanse jaren met veel soloprojecten, maar hij was ook frontman van zowel Southern Comfort als Plainsong. Tevens werkte hij samen met Nancy Griffith en met Michael Nesmith die met The Monkees als Amerikaans antwoord op de Britse The Beatles gold.

Zowel Southern Comfort als Plainsong bleek een kort leven beschoren. Met Southern Comfort belandde hij in 1970 met 'Woodstock' op pole position in popcharts in meerdere landen waaronder zijn eigen UK. Als uitvoerder van deze megahit bevond hij zich in niet het geringste gezelschap: Joni Mitchell, CSN&Y, to name a few. Bij Plainsong nam medeoprichter Andy Roberts zo zijn eigen afslagen, waaronder richting Pink Floyd, Roy Harper, film-, tv-, theater- en Hollywood-werk bij Disney. Begin jaren tachtig dreigde Iain Matthews er de brui aan te geven totdat Robert Plant van Led Zeppelin hem toch weer het podium op en de studio in praatte.

Na vijftien solo- en een handvol bandalbums hield hij USA voor gezien en remigreerde in 2000 naar Europa. In Nederland 'of all places' vond de Britse songsmid Iain Matthews zijn grote liefde én 'peace of mind'. Hij settelde zich in Limburg en bleef verrassen met bloedmooie cd's: songs van compositorisch, vocaal en tekstueel zeldzame klasse, veelal uit de eigen koker, met hier en daar een gearrangeerde cover. De ene keer bracht hij solowerk, dan weer vond hij de samenwerking met de Nederlandse jazzband The Searing Quartet en met pianist Egbert Derix die composities met een jazzy sausje overgoot om vervolgens uit te pakken met 'More Than A Song'.

Het kwam tot albums met americana-artiest Eliza Gilkyson en met Ad Vanderveen. Als duo schitterde hij met Ad Vanderveen live op 'The Iain Ad Venture'. Dat deden ze ook op podia waar deze ijzersterke singer-songwriters elkaar aanvulden met bloedmooie vocalen, gitaren en mondharmonica. Ook bleef hij terugkeren naar het nog immer jaarlijkse reünie-festival in het Engelse Cropredy waar alle nog levende bandleden van Fairport Convention aantreden in wisselende bezettingen.

Vanuit innerlijke rust bekroop Iain Matthews de overtuiging met terugwerkende kracht nog wat puntjes op de i te zetten en achterstallig onderhoud te verrichten. Daartoe blies hij zowel Plainsong als Matthews Southern Comfort nieuw leven in. Elf jaar toerde hij met Plainsong en met Matthews Southern Comfort was in 2010 'Kind of New' een feit, gevolgd door een wereldtoer met zowel oud als nieuw werk. In 2018 verscheen opvolger 'Like A Radio', opnieuw aanleiding tot een wereldwijde concerttoer die vandaag nog steeds loopt. 'Popprofessor' Leo Blokhuis over deze nieuwste cd:"Dit album ademt het plezier dat muziek maken kan geven: prachtige melodieën, sterk gezongen en smaakvol gearrangeerd. Een album vanaf de Zuid-Nederlandse zandgronden, ergens tussen de Amerikaanse westkust, Britse folk en meeslepende pop à la Crowded House. Alles stevig bij elkaar gehouden door die nog altijd makkelijk herkenbare, fijne stem van Matthews."

Ditmaal neemt frontman Iain Matthews (leadvocals, akoestische gitaar) zijn nieuwe, maar gelouterde, landgenoten uit zijn derde en huidige vaderland Nederland mee op toer die ieder voor zich ook hun carrière als singer-songwriter hebben: Bart Jan Baartmans (diverse gitaren, mandoline, sitar, bouzouki, bas, banjo), Bart de Win (toetsen, accordeon, backing vocals) en Eric Devries (akoestische gitaar, backing vocals). Deze band koestert het huidige repertoire en poetst gouden klassiekers op zodat oud en nieuw naadloos op elkaar aansluiten. In deze samenstelling doet Matthews Southern Comfort nu ook GUO aan.

Eenenzeventig is hij inmiddels, maar je zou het hem niet geven. Op Iain Matthews zit geen spoor van sleet, niet op zijn songs, niet op zijn vocalen, niet op zijn arrangementen, niet op zijn composities. Zijn loopbaan van UK via USA naar Nederland bestrijkt al meer dan een halve eeuw en meer dan vijftig albums. En nog altijd is hij de vitale, innoverende singer-songwriter die de Britse en Amerikaanse muziekculturen samensmelt in verstillende songs die dwingen tot luisteren.

Beluisteren

https://www.youtube.com/watch?v=3BduFSgI-dI

Zondagmiddag 10 februari 2019.:

Jan Akkerman

Beste gitarist ter wereld, kopt het Britse'Melody Maker' in 1973. Na een dikke halve eeuw op podia en in opnamestudio's vindt menigeen dat nog steeds. Behalve aan talent dankt Jan Akkerman dat predikaat aan zijn niet aflatende drang tot vernieuwing. Onorthodox vindt hij zichzelf dagelijks opnieuw uit. Daarvoor adopteert en integreert hij uiteenlopende muziekstijlen en deelt hij zijn klasse en passie live met zijn publiek. Waar het lijkt alsof hij moeilijk zijn stijlhokje kan kiezen, is het hemzelf te doen om te excelleren in elke stijl die hem aanspreekt. Het houdt hem fris, energiek en onvoorspelbaar.

Voordat de inmiddels 72-jarige geboren Amsterdammer zich onsterfelijk maakt als inventief leadgitarist van legendarische superbands, maakt hij als puber meters in lokale bandjes en doet hij anoniem studiowerk met de top uit de Nederpop.

Na zijn eerste soloalbum ('Talent for Sale') verzeilt hij in 1969 in 'Brainbox', maar steekt hij na één jaar en één album over naar 'Focus' waar hij blijft tot in 1974. Internationaal breekt hij door met beklijvende hits als 'Hocus Pocus' en 'Sylvia'. Tien jaar later komt het tot een korte reünie, waarna hij zweert nooit meer een willoze toermachine te zijn en alleen nog zijn eigen route uit te stippelen.

Solo, met eigen band en in samenwerking met anderen rijgt giga-gitarist Jan Akkerman tientallen live- en studioalbums en dvd's aaneen. Hans Hylkema vangt zijn muzikantenleven in een tv-docu. Hij speelt met coryfeeën als BB King, Gary Moore, Paco de Lucia, Ice-T, Adje van den Berg, Kaz Lux, Eelco Gelling, Herman Brood en het Rosenberg Trio. Hij concerteert van Japan tot Zuid-Amerika, van het Midden-Oosten tot Rusland, van Indonesië tot India. Meer dan eens verschijnt hij op het Montreux Jazz Festival en op North Sea Jazz en hij staat in Royal Albert Hall Londen, in Carré en tijdens '50 jaar Nederpop' in HMH Amsterdam.

In de jaren tachtig wint hij een weddenschap met dj Willem van Kooten (aka Joost den Draayer) om binnen 24 uur een compleet album af te leveren ('Oil in the Family') en verkast hij voor een paar jaar naar Scandinavië. Zijn deelname aan 'Night of the Guitar' leidt in 1990 tot een wereldwijde release van 'The Noise of Art'.

Begin jaren negentig bedankt hij voor de lucratieve uitnodiging om met Sting op wereldtoer te gaan. Tijdens zijn reva-

lidatie van een ernstig autoongeluk verhuist hij naar het geboortedorp van zijn vrouw.

Voor 'Passion' (1999) krijgt hij een Edison-nominatie. Het album is deels live en volledig solo op akoestisch gitaar met lyrische suites en klassieke thema's uit onder andere Bach's 'Mattheus Passion' die tevens de titel verklaart. Stichting Conamus kent hem in 2005 een Gouden Harp toe voor zijn hele oeuvre. Hij draagt muzikaal bij aan de herdenking van André Hazes een jaar na diens dood. In 'Fromage à trois' brengt hij een hommage aan Django Reinhardt en zijn 'Hot Club de France'. Zijn inbreng in 'Five Great Guitars' loopt in 2009 over in uitreiking voor hem persoonlijk van de 'Eddy Christiani Award' uit handen van de oude maestro himself. Zijn vijftigjarige carrière op wereldpodia viert hij in 2012 met 'My Brainbox', waarna hij onvermijdelijk wordt geridderd in de Orde van Oranje Nassau.

Momenteel toert hij met andere NL topgitaristen én met dochter Laurie (vocals) in 'Knight of the Guitar'. Tot wat hij zich laat verleiden in zijn GUO-concert? Tot freestyle jazz, blues, progrock, klassiek, hot club de france, new age, elektronisch, dance? Tot elektrische of akoestische gitaar, luit, sitar, sax, toetsen? Tot een mix van dit alles en meer? Niemand weet het op voorhand, ook hijzelf niet. En juist dat tekent de authentieke pioniersgeest van de meesterlijke improvisator. Jan Akkerman blijft verrassen en verwonderen. Niet alleen zijn publiek, evenzeer zichzelf.

Beluisteren

https://www.youtube.com/watch?v=0xLR9gZuc4M

https://www.youtube.com/watch?v=J2CdKcOI5XM

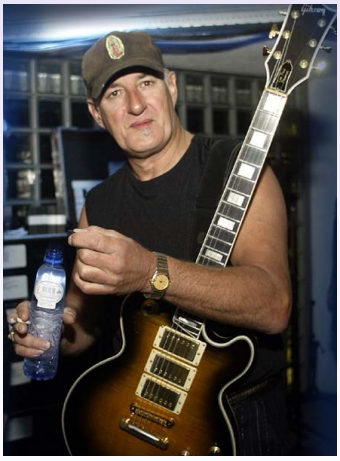

Zondagmiddag 24 maart 2019.:

Martin Simpson

Martin Simpson behoort tot de beste slide- en akoestische gitaristen ter wereld. Met het vizier eeuwig gericht op vernieuwing brengt hij Amerikaanse en Britse traditionals opnieuw tot leven. Zijn betoverende, eclectische fingerpicking techniek is nauwelijks volgbaar, inventief, ongeëvenaard subtiel, staat bol van creatieve improvisaties en is voor zijn vakgenoten inspirerend dan wel confronterend zo niet frustrerend. En dan weet hij ook nog aardig weg met de banjo. In navolging van min of meer vergelijkbare gitaarvirtuozen als Leo Kottke, Leon Redbone en Pierre Bensusan vormen zijn vocalen eerder het functionele verlengde in dienst van zijn verbluffende instrumentbeheersing dan vice versa.

In zijn verhalende ballades demonstreert Simpson een meesterlijke vertelkunst. Zijn intense zeggingskracht heeft hij van geen vreemde: de geëngageerde zanger Roy Bailey is zijn schoonvader. Van daaruit is de link met Leon Rosselson, nog zo'n intellectuele, erudiete angry yonng man uit de folkscene van de generatie vóór hem, snel gelegd. Als zijn muzikale ijkpunt uit eigen land noemt hij echter die andere Martin, icoon uit de fameuze muziekfamilie Waterson:Carthy, nestor van de Britse folk, toonbeeld van

de Britse folkrevival uit de jaren zestig, idool van Amerikaanse generatiegenoten als Bob Dylan en Paul Simon & Art Garfunkel (vergelijk 'hun' 'Scarborough Fair' uit Yorkshire dat Carthy als Britse traditional terug op de kaart zette!), kortom: Martin Carthy dus die (met dochter Eliza) in deze GUO-serie overigens ook op ons GUO-podium staat.

Maar de inspiratiebronnen van Martin Simspon reiken nog verder. Ook zijn vijftienjarig verblijf in de VS liet flink wat sporen na. Als vanzelfsprekend mengt hij zijn Britse basisingrediënten met afro-american en met old-time music, die tussen 1923 en 1935 de countrymuziek in het zuiden van de USA domineerde. Simpson arrangeert traditioneel repertoire tot moderne composities, maar componeert evengoed eigen werk dat zich moeiteloos laat meten met de beste traditionals.

In het achttienjarige bestaan van de jaarlijkse 'BBC Radio 2 Folk Awards' heeft hij het record aantal van meer dan dertig nominaties op zijn naam: als beste artiest, voor de beste song en als beste album van het jaar. Zo ook weer voor zijn voorlaatste én laatste solo-albums 'Vagrant Stanzas' en 'Trails & Tribulations', twee meesterwerkjes van ambachtelijk vakmanschap. Tussendoor bracht hij het monumentale 'Murmurs' uit, resultaat van een samenwerking tussen drie Britse folkgiganten: trekharmonicaspeler Andy Cutting, fiddler Nancy Kerr en dus gitarist Martin Simpson.

Zowel op podium als album werkte Martin Simpson samen met June Tabor, Kelly Joe Phelps, Jackson Browne en David Lindley, Danny en Richard Thompson, Martin Taylor, Bonnie Raitt, David Hidalgo, Steve Miller, Danú, Martin Carthy, Cara Dillon, Dick Gaughan en schoonvader Roy Bailey. Twee jaar geleden moest hij zijn toer door de Lage Landen, waaronder bij GUO, wegens ziekte annuleren. Die 'schade' komt hij nu inhalen. Bij GUO treedt de maestro van de vernieuwende traditie aan als solist in een ultiem intiem concert, in kleinschalige setting, waar artiest en 140=VOL=OP bezoekers nog knus op elkaars schoot kruipen, voor een intens bewogen concertbeleving, voor wie nog luisteren wil.
'One of the virtuoso instrumentalists of the English music scene….. Sounds better than ever' (The Guardian – 4 sterren)

'Simpson has become a fine interpreter of traditional and other songs, as well as a notable writer of his own.' (The Times)

'Simpson's latest is a potent blend of the highest calibre… Simpson has never sung or played better' (Acoustic Magazine)

'One of our finest traditional musicians, Simpson's latest album offers a roving overview of his talents.' (Uncut – 4 sterren)

'An excellent collection of material drawn from both sides of the Atlantic handled with loving care by Simpson and aided by some of the biggest names in folk' (Maverick – 4 sterren

Beluisteren

https://www.youtube.com/watch?v=1YaX_gwSZss

Zondagmiddag 14 april 2019.:

The Henry Girls

De drie zussen Karen (fiddle, ukulele, piano, banjo), Lorna (accordeon, ukulele) en Joleen (harp, mandoline) McLaughlin mengen hun muziek uit erfgoedrijk county Donegal in ruraal Noord-West Ierland met die uit Schotland en voegen daar flinke scheuten oldtime American music en jazz aan toe. Deze frisse 'transatlantic rootsmix' levert hen aan beide kanten van de Atlantische Oceaan lovende kritieken en de reputatie als een van de beste alt folk exponenten uit Ierland van de laatste jaren. Bovendien hebben ze zich ontwikkeld tot delicate songwriters. Daardoor is er in eigen land en daarbuiten des te meer waardering voor hun eigentijdse folk.

Ongetwijfeld zijn hun gezamenlijke muziekstudies debet aan hun gezamenlijke vocale en instrumentale kwaliteiten. Maar de onbevangenheid en originaliteit van nature in benadering, interpretatie en uitvoering zijn gebleven. Ze vertolken wel eens andermans werk (zoals dat van Elvis Costello), maar geven daar hun eigen twist aan, want coveren doen ze niemand. Toch zit de muziekpers nooit verlegen om een vergelijking meer of minder. Crosby, Stills & Nash vanwege hun weergaloze vocale harmonieën. Gillian Welch en The Indigo Girls vanwege hun gemengde celtic en americana roots. De Canadese Kate & Anna McGarriggle omdat ze ook nog eens zussen zijn, The Andrew Sisters vanwege hun swing bovendien, …..

Al in de vroege jaren negentig trad het trio naar buiten, maar hield het daarbij opvallend lang dicht bij de deur. Ze werden wereldberoemd in heel Donegal, daarna in heel Ierland, als veelgevraagde cd-loze live-act. Veel verder leken de zusterlijke ambities ook niet te reiken. Pas in 2011 bracht de release van veelgeprezen debuutalbum 'December Moon' hun carrière internationaal in een roller coaster en het driental geregeld over de Ierse grenzen. Met 'Louder Than Words' uit 2014 bevestigden ze hun klasse. De uitnodigingen om samen te werken breiden zich uit naar grootheden, Ze droegen bij aan albums van Mary Black, Sharon Shannon, The Hothouse Flowers, Donal Lunny, Dervish, Imelda May en hun streekgenoten Clannad en Altan.

Diezelfde muziekpers kenschetst hun live-optredens als ontspannen, lekker vrolijk en van hoge kwaliteit. Terugkerende kwalificaties zijn: 'hartverwarmend', 'boeiend', 'spontaan', 'bewogen'. fRoots Magazine: 'Robuuste, krachtige dynamiek.' Music News Nashville uit het mekka van de Amerikaanse country: 'Spits je oren, want dit is iets speciaals. Mis hun optreden niet! Ze weten hoe ze moeten overtuigen op het podium.' En The Irish Times uit hun thuisland: 'Gelukzalig om een liveoptreden van deze groep bij te mogen wonen.'

Twee jaar geleden maakten ze hun vooruitgesnelde reputatie voor het eerst in een concert bij GUO waar. Dat smaakte naar meer. Daarom komen ze nu op herhaling. Hoewel: zichzelf herhalen doen ze niet.

Beluisteren

https://www.youtube.com/watch?v=Rj3NAM_1ig8

HELPT U MEE MET HET ORGANISEREN VAN EEN HUISKAMERCONCERT?

Beste lezers en muziekvrienden,

Van één van onze lezeressen ontvingen wij de volgende oproep. Zij wil graag een laatste huiskamerconcert organiseren voor haar ernstig zieke vader. Die hield erg veel van klassieke muziek en hij stond er 's morgens mee op en ging 's avonds laat altijd nog met een deel van een pianoconcert naar bed. Kunt u dat regelen, zelf spelen, het mag op een piano maar misschien ook op een strijkinstrument, neem dan contact met ons op en wij geven u het mailadres van Daniélle door. Dan kunt u alles met haar verder afspreken. Wij zouden het als redactie van uw digitale muziekmagazine '**Groeten Uit Oisterwijk'** fantastisch vinden.

Goedendag,

Ik las de oproep i.v.m. de huiskamerconcerten, en aan de hand van deze oproep, kwam ik tot een vraag aan jullie:

Mijn vader Theo Zuiker heeft zijn hele leven van klassieke muziek gehouden. Hij stond er mee op en ging er 's avonds met een laatste stuk pianoconcert op de radio mee naar bed.
Zijn vleugel bespeelde hij dagelijks en niet onverdienstelijk.
Met Leo Wolfs en Hein Franssen heeft hij nog enkele klassieke muziek activiteiten opgezet in Oisterwijk, waaronder uitvoeringen.
Nu is hij inmiddels 88 jaar en leeft sinds anderhalf jaar niet meer bij mijn moeder thuis vanwege fysieke terug uitgang, maar in Stanislaus Moergestel.
Het gaat niet goed met hem, zijn lijf is op en is bedlegerig geworden.
Tijdens zijn verblijf daar, heeft hij bijna geen klassieke muziek meer geluisterd omdat hij op een gewone muziekinstallatie, het niet meer goed hoorde i.v.m. gehoor terug uitgang.
Een paar maanden terug heeft hij door aanhoudende ziekte ook het, als verrassing geplande concert in de Schouwburg Tilburg moeten missen.
Zijn muziek niet meer horen is een enorm gemis voor hem en nu wellicht het einde nadert wil ik hem nog zo ontzettend graag verrassen met muziek die zijn hart raakt.
Ik las dat er solisten en duo's de huiskamerconcerten gaan verzorgen en nu is mijn vraag:
Zou het mogelijk zijn voor u om een mini-concert in zijn kamer aan bed te organiseren?
Dit zal dan geen huiskamerconcert worden zoals u organiseert maar een intiem prive mini-concertje.
Wellicht vraag ik iets wat voor jullie niet haalbaar is maar ik hoop van wel!
En als dit niet lukt voor jullie, heeft u dan misschien nog een connectie die op zeer korte termijn voor mijn vader wil komen spelen.

Graag verneem ik z.s.m. van u,
Alvast hartelijk bedankt!

Vriendelijke Groet,
Danielle Clements

WOUTER EN DE DRAAK zinderend dansbaar samenspel tussen accordeon en gitaar op eerste album

Sinds 2014 vormen **Wouter Kuyper** (trekharmonica) en **Joris Alblas**(gitaar) het duo **Wouter en de Draak**. De mannen zijn beiden geen onbekenden in de Nederlandse folkscene, Kuyper kennen we onder meer van Lirio en De Vliering, maar speelt ook solo ten bal, Alblas maakt(e) deel uit van VOLT! en Annie en de Boswachter. Als duo willen ze graag de gitaar een grotere rol geven in de balfolk en stoppen ze tegelijk een tintje Iers in de muziek, die van oorsprong vooral Vlaams-Frans is.

In 2016 verzorgden ze de muziek op een balfolkavond bij GUO in Tiliander tot groot enthousiasme van de dansliefhebbers, bij wie de leeftijd toen varieerde van babyfase tot al lang de pensioengerechtigde leeftijd gepasseerd en op 1e Paasdag tijdens ons paasfestival. Die twee jongens konden wel wat konden we zelf constateren.

Een waar muzikaal genoegen. Afgelopen jaar presenteerden ze op balfolkfestival CaDansa hun eerste album met een heerlijk melodieuze uitstraling. Een lust voor oor en oog, dat kun je gerust zeggen van deze plaat. Hoes, binnenzijde en de cd zelf worden gesierd door prachtige aquarellen van een draak met gitaar die een man met hoed en accordeon meevoert, waarmee kunstenares **Tineke Lemmens** een prima verbeelding neerzet van wat op de schijf te horen is. En Tineke Lemmens moeten de trouwe GUO-bezoekers ook kennen van de schitterende aquarellen die ze tijdens het GUO concertseizoen 2015—2016 van alle bij ons optredende artiesten maakte.

Daar is het fraaie boek "Gevangen in GUO-sfeer" getuige van, waar alle aquarellen van haar zijn opgenomen. Wij hebben nog enkele exemplaren voor slechts 10 euro beschikbaar en als u weet dat de prijzen die er voor werk van Tineke Lemmens gevraagd wordt momenteel snel oplopen zou ik zeggen, haast u.
Want niet voor niets vroegen Wouter en de Draak of Tineke de hoes en de illustraties van hun cd wilde verzorgen.

Het verzorgde uiterlijk krijgt een vervolg in de inhoud, er is nagedacht over de deunen (de bijbehorende dansen staan achter op de hoes vermeld), die overigens wel alle ruimte krijgen om te sprankelen.

Het duo speelt balfolk, maar de muzikale invloeden zijn breder dan dat, zo haalt gitarist **Joris Alblas** onder meer inspiratie uit het werk van een illustere Britse folkheld, Davy Graham, bedenker van de DADGAD-stemming. Die krijgt zelfs een eerbetoon in *Davy's Waltz*, een stuk waarin de gitaar helder prominent op de voorgrond treedt onder subtiele begeleiding van de accordeon (die soms een cello-achtige klank aanneemt). Een tijdje later herbergt *Witte Tonny / Witte Danny* een Brabants accent in de titel, en de bijbehorende gemoedelijkheid in de melodie, die overigens een energiek genoeg ritme meekrijgt om een gezellig setje jigs op te dansen. Ook de muzikale helden van **Wouter Kuyper** zijn niet de minsten, in een mail noemt hij met name Franse accordeonmeesters: Bruno Letron en Frédéric Paris (aan wie hij al eens een eerbetoon bracht in een paar nummers van Lirio), Ronan Robert (uit Bretagne) en Cyrille Brotto (o.a. van het Franse balduo Brotto-Lopez), maar ook de Brit Andy Cutting is een voorbeeld. Dit zijn stuk voor stuk mannen die een verhaal proberen te vertellen met hun accordeon en dat is ook terug te horen in het heerlijk fijnzinnige spel van Kuyper. Iets meer dan de helft van de composities op dit album is van zijn hand en zijn inspiratie haalt hij van dichtbij.

Zo laat hij weten dat *New Horizons, New Adventures* werd geschreven in de nacht na de allereerste repetitie van Wouter en de Draak, de adrenaline die hem toen wakker hield kun je nu door de wervelende klanken van de cercle horen stromen, waar *Zon Op De Glijbaan* ontstond in de speeltuin. De accordeonmelodie van de mazurka gaat trapje voor trapje mee met zijn oudste die voor het eerst zelf die glijbaan op-

klimt, terwijl de gitaar het zonnetje laat schijnen en de Ierse fluit van **Ies Muller** meeglijdt in de afdaling. *Ballon* is dan weer ontleend aan de danslessen in de Moira in Utrecht, waar instructrice Louise Marius altijd een oefening deed waarbij iedereen een grote ballon of skippybal moest vasthouden.

Dieseldrone / Ménage à Trois is het enige gezamenlijke werkstuk, de trompet van gast **Frank van Vliet** geeft een licht jazzy tintje aan de stuwende bourree die beide heren hier op touw zetten. De percussie van **Roeland Uijtdewilligen** is een mooi extraatje, maar wie het duo live aan het werk heeft gezien weet dat hun muziek dat niet perse nodig heeft om te kunnen hypnotiseren.

In **Wouter en de Draak** hebben twee sterke Nederlandse muzikanten elkaar gevonden in een zinderend dansbaar samenspel tussen accordeon en gitaar. En dat doen ze met veel plezier en een vakmanschap, dat beslist niet onderdoet voor dat van heel wat Belgische en Franse collega's.

Mirjam Adriaans **(Folkforum)**

Het album Wouter En De Draak is in eigen beheer uitgegeven. Het is te bestellen via:

http://www.wouterkuyper.nl

Zondagmiddag 15 juli 2018:

Sido Martens

Op zondagmiddag 15 juli presenteerde Sido Martens zijn nieuwe cd Monomaan. Sido werkt momenteel alsof hij door de duivel op de hilen wordt gezeten, want zijn vorige cd dateert van december 2017 en nu dus maar een half jaar verder komt hij met fonkelnieuw werk. Vijftien verse liedjes ouderwets analoog opgenomen in een even ouderwetse caravan op een boerencamping in de buurt van Leeuwarden.

En zo was daar zomaar op de zonovergoten prachtige boomgaard de Hiddema State in Hempens aan de zuidoostkant van Leeuwarden.een gratis te bezoeken intiem festivalletje. In de boomgaard onder de soms een halve eeuw oude peren-, appel- en pruimenbomen van oude en bijzondere rassen.
Behalve Sido Martens traden ook de Groninger singersongwriter *Annemarieke Coenders*, bekend van het befaamde duo Ygdrassil en de Bildtse fersyskriver *Jan de Vries*, ook zanger van de band de Feetwarmers, op.

Het werd een zinderend prachtige middag in de boomgaard van Hiddema State. Het weelderige bladerendak bood heerlijke verkoeling aan de bijna 90 bezoekers. Er waren vegetarische hapjes en een koel biertje voor de liefhebbers. Iedereen genoot zichtbaar van de mooie, sfeervolle plek en ook van de muziek want daar draaide het in feite om. Bildtker Jan de Vries is een bijzondere fersyskriever, zoals singersongwriter in het Bildts wordt vertaald. Annemarieke Coenders is bekend van het duo Ygdrassil, maar heeft ondertussen ook twee prachtige solo albums gemaakt. Ik sloot af met een groot aantal liedjes van mijn nieuwe cd MonoMaan. Het klinkt misschien overdreven,

maar het was echt een fantastische presentatie. Niet omdat ik zo goed was, maar de hele entourage in combinatie met het weer en de hapjes & drankjes maakten het tot een intiem en vooral sfeervol geheel.

Monomaan

Sido Martens zingt over de open wonden van zijn bestaan

Op 15 juli lanceerde Sido Martens in een lommerrijke boomgaard een nieuwe cd: **Monomaan**. Zijn vorige verscheen pas in december vorig jaar, maar onze Friese bard sloot zichzelf in de 17e t/m de 21e week van dit jaar op een Friese kampeerlocatie op in een oude caravan op om de strijd met nieuwe muziek, nieuwe teksten aan te gaan en er een beluisterbaar product van te maken. Om het zichzelf nog wat moeilijker te maken, gebruikte hij daarvoor de analoge bandrecorder die hij 39 jaar geleden had gekocht, maar die hij al zeker 33 jaar niet meer had gezien, tot hij hem bij toeval weer zag en terugkocht. Een druppeltje olie hier en daar, wat stof wegpoetsen, bandresidu van de koppen boenen met 90% alcohol, demagnetiseren en afstellen. De Teac 80-8, het achtsporen werkpaard samen met zijn even oude zusje het Teac Model 5A, het mengpaneel, konden ze het nog? Kon hij het nog? Opgepoetste ouwe troep, zou dat tot iets moois leiden. En dan moest bijna alles nog gespeeld worden op de Harmony Sovereign die Sido in 1971 in Amsterdam kocht voor 350 gulden, inclusief een koffer van karton. De gitaar waarop hij nog bijna al zijn liedjes schrijft maar met gaten, open wonden in de klankkast, getuige de foto naast **'Mist'** het openingslied van de cd. Het was niet alleen een kwestie van willen, maar vooral van moeten. Obsessief bezig zijn met die vergane glorie om zich heen in een aftandse caravan op een verlaten kampeerterrein. Het werd voor Sido licht ongemakkelijk, de twijfel nam toe maar dit moest het voor hem worden. En hier ligt dan **Monomaan** voor me, een cd met ruwe randjes onvermogen, een stekelig soort ongeduld en een schiftende portie tevredenheid. Het project kende maar één richting gewoon rechtdoor het midden. Niet stereofiel maar monomaan. Maar het is goed gekomen. 'Vrij goed,' vindt Sido, 'gelukkig.'

En inderdaad die worsteling met het verleden heeft opnieuw iets bijzonders opgeleverd! Het eindresultaat grijpt je bij je kladden. Laat je niet meer los. Vraagt om opnieuw beluisterd te worden. Heb ik het goed gehoord? Heb ik het begrepen? Terug in de tijd met opgepoetste verouderde apparatuur, maar met een opmerkelijk resultaat. Terug in de tijd, maar tegelijkertijd wel bewust van wat er buiten in de wereld rondom gaande is en hoe hij daar in staat. Wat er nu in hem speelt. Opmerkelijk hoe goed zijn stem klinkt, zijn subtiele, verfijnde gitaarspel en de verrassende achtergrondvocalen.

Sha la la I need you, ik kan er niets aan doen, maar **The Shuffles** drongen opeens mijn wereld weer binnen, toen ik **Sha la paradijs** beluisterde, maar Sido maakte er een wel erg wrange, hartverscheurende versie van.

We wonen hier samen
Maar leven apart
We praten en delen
Maar niet met ons hart

En als hij daar dan ook nog **Kreupel** op laat volgen, dan slaat de schrik om je hart. Sido, wil je zeggen, in elke relatie zijn er soms problemen, maar die kun je overwinnen, daar kun je samen sterker uit komen.

En zo vroeg ze aan mij
Waar ga je heen vannacht
Wil je schuilen bij haar
Nu ze jouw pijn verzacht

En plotseling grijp je dan terug op het laatste couplet van **'IJzel**', het nummer van daarvoor:

Kom niet aan met flauwe praatjes
Van wij zorgen voor elkaar
Van verbonden, alles samen
't is een leugen en niet waar

En je vraagt je af; 't Is toch niet waar. Begrijp ik het verkeerd of zitten we hier naar de Nederlandse versie van **'Desire'** te luisteren, het legendarische album van **Bob Dylan**, waarop zijn verbroken relatie met Sarah centraal staat? Daar schuurde de viool van **Scarlet Rivera** pijnlijk langs de gekwetste plekken van de ziel. Hier benadrukt de gitaar van Sido net zo doeltreffend hartverscheurend, melancholisch door de bewust gekozen beperkte instrumentatie de pijn.

Of ligt dat aan de recensent en aan de fase van zijn leven waar hij zich nu in bevindt? Beïnvloed door die nummers gaat het bij mij daarna ook zo bij het beluisteren de rest op dit album. Intiem sereen maar met teksten die aan je vreten. Kaal en aangrijpend! Ik kan het niet anders omschrijven.

En helemaal in die sfeer kom je dan bij het laatste nummer van dit album: '**Weemoedruis'**:

ik voel nog je hand in de mijne
zo dichtbij was nog niemand geweest
het zand lichtte op in de duinen
maar jouw ogen straalden het meest

wat had ik het willen bewaren
verstoppen ver weg in de tijd
en nooit die verrukking verliezen
door wrok door leugens door spijt

lach maar en doe wat je goed
dunkt
en denk nog maar eens aan
die keer
hoe gulzig we waren naar
liefde
en bevrij me dan zonder het
zeer

Ook op zijn vorige werk worstelde Sido al met zijn verleden en met de wereld van nu. Een samenleving die worstelt met de manier waarop we met elkaar omgaan, terwijl we toch allemaal alleen het beste willen voor de wereld, met een toekomst voor onze kinderen, die hoop en perspectief biedt.

Een zanger met zijn gitaar. Meer is er niet nodig om ook deze cd van Sido Martens telkens opnieuw op te zetten, een cd die uitnodigt tot nadenken. Om tekst erbij te pakken en in stilte te herlezen. Een dichtbundel op muziek met teksten die schrijnen. Wat mis je veel als je zijn muziek alleen via Spotify of een ander digitaal kanaal beluistert. Al zijn cd's zijn kleine monumentjes in de Nederlandstalige liedkunst. Verzorgd, fraai opgenomen en zo gearrangeerd dat je wel gedwongen wordt om te luisteren. En altijd krijg je zijn teksten meegeleverd in uitermate fraai verzorgde boekjes, soms volledige boekwerken. Ze pasten niet allemaal in de cd-kast maar vereisen vaak een eigen plaats. En daar hebben ze recht op. Altijd kleinoden om te koesteren.

Luisteren;
https://www.youtube.com/watch?v=BhthAoISToo

.

Bassist Rinus Raaijmakers

(o.a. Gerard van Maasakkers Vaste Mannen, Tip Jar) overleden

Vaste bezoekers van de GUO-concerten kennen hem zeker. Rinus Raaijmakers die als lid van de ´Vaste Mannen´ die Gerard van Maasakkers tijdens zijn optredens bij ons vaak begeleidde en ook op tal van opnames met Gerard te horen is, overleed na een kort ziekbed op 4 juni 2018 in Eindhoven.

Arianne Knegt stuurde Mirjam Adriaans van Folkforum het trieste bericht. Dat wij hierbij overnemen.

Rinus Raaijmakers is op 4 juni 2018 in Eindhoven overleden na een kort ziekbed. Hij begon zijn muziekcarriere aan het Tilburgs conservatorium met een studie klassiek gitaar, maar verruilde die gitaar uiteindelijk voor een contrabas.

Na zijn opleiding aan het Rotterdams conservatorium was hij een van de eerste muzikanten in Nederland die afstudeerde als een gecertificeerd jazz- en popbassist. Hij speelde in talloze bands, begeleidde veel solisten en ontwikkelde zich tot een allround bassist, arrangeur en compo-

nist. Hij speelde in zijn vroege jaren met mensen als **Rosa King**, was de bassist van **Hot House** en speelde in de band van **Rob Hoeke**. Begin jaren tachtig was Rinus bassist in het jazzkwartet van saxofonist **Jos Beeren**, met pianist **Bart de Win** en drummer **André Maes**. Weer iets later speelde hij regelmatig met harpiste **Jopie Jonkers** en gitarist **Koen de Cauter**.

Tussen 1989 en 2011 was hij Vaste Man in de band van **Gerard van Maasakkers**, waarvoor hij ook enkele prachtige nummers schreef. Zo schreef hij de muziek voor één van Van Maasakker's bekendste nummers: '*D'n Boom*'. Ook was Rinus betrokken bij tal van bijzondere muzikale projecten zoals het debuutalbum van de Griekse zangeres **Maria Markesini**, dat van de Cypriotische **Elizabeth Simonian** en bij een programma van cabaretier **Ernst van der Pasch**. Rinus was een belangrijke muzikale steunpilaar in de bands **The Simple Life** en **Tip Jar**van zijn mede-Vaste Man en longtime friend Bart de Win. Met de voormalig Vaste Mannen (met naast Rinus, **Arthur Lijten** op drums, **Harry Hendriks**op gitaar en **Bart de Win** op toetsen) trad Rinus de afgelopen zes jaar op onder de naam '**De Vaste Kerstmannen**'. De laatste jaren speelde hij met veel plezier in de band '**De Nijlpaarden**', met **Ruud Linssen**, **Wil Joosten** en **Karel van der Leeuw**.

Naast deze imposante carrière leidde Rinus een heel leger aan bassisten op, onder andere aan het Centrum voor de Kunsten in Eindhoven. Sommige van zijn vroegere leerlingen zijn inmiddels zelf werkzaam als professioneel muzikant. Of, zoals Bart de Win wel eens gekscherend opmerkte: "*We gaan ervan uit dat iedere bassist is opgeleid door Rinus, tot het tegendeel bewezen is.*" Rinus was een kunstenaar op contrabas, een schilder van subtiele emoties en weidse vergezichten. Hij was als geen ander in staat een verhaal te vertellen met zijn doorleefde en bezielde bastonen. We zullen nog vaak naar hem luisteren.

Dag lieve Rinus.

Rinus Raaijmakers, 10 november 1953 – 4 juni 2018

Groeten Uit Oisterwijk

Is het maandelijks verschijnend digitaal muziekmagazine van Stichting Podiumkunsten Oisterwijk / concertorganisatie GUO.

Eindredactie: Walter van Brakel

Gratis abonnement? Mail naar **guonieuws@kpnmail.nl** onder vermelding van naam en e-mailadres .

Hartstikke bedankt voor het afgelopen seizoen GUO-Maten!

=> In Oisterwijk (webmaster)
=> Gemeente Oisterwijk
=> Stichting De Schuur Oisterwijk
=> Rabobank Hart van Brabant (ledendonatie)
=> Fletcher Hotel Boschoord Oisterwijk (locatie concerten, work shops, maaltijden en overnachtingen)
=> Stichting Jacques de Leeuw (subsidie)
=> Fonds podiumkunsten Performing Arts Fund NL
=> Ediat/Adrem Intermediagroep (uitgave GUO-krant)